

Begraven worden tussen de klaprozen

Zes mensen wезen zaterdag ter plekke hun laatste rustplaats aan, tijdens de officiële opening van de natuurbegraafplaats in Nieuwehorne

TIM FIERANT

Als je de grafkisten wegdenkt, lijkt het wel een festival.

Een zonnige dag in juli, en een stevige braadlucht walmt door het bosje aan de 8e wijk in Nieuwehorne. Ook hier het ambachtelijk vleesgrillen, gemeengoed op hipsterfestivals en *foodtruck*-markten. Kinderen dartelen over het gras, ijsje in de hand. In de verte klinkt muziek; mensen genieten in het gras van de zonnestralen, welkom na zoveel dagen regen.

Toch draait het hier, in een prachtig stukje bos tussen Nieuwehorne en Bontebok, vanmiddag om de dood. De eerste natuurbegraafplaats van Friesland wordt officieel geopend.

Tonnie Weehuizen staat bij een rieten grafkist te kijken. „Beter voor het milieu hè? Geen satijnen rommel erin”, zegt ze tegen haar buurvrouw Hannie Wiersma. De vrouwen zijn vanuit Holwerd naar Nieuwehorne gekomen om eens met eigen ogen te kunnen bekijken wat dat nu is, een natuurbegraafplaats.

„Ik vind het minder triest”, zegt Weehuizen. 81 jaar is ze, al zou je het haar niet geven. „Al die begraafplaatsen zijn zo treurig. Vooral in Friesland, met al die zwarte zerken.”

Hier liggen de overledenen tussen de klaprozen en het hoge gras.

De kist die ze staat te bekijken is eigenlijk een soort mand. Hij is gevlochten van abaca, een bananen-

Wie zich wil laten begraven op de Natuurbegraafplaats Fryslân, doet dat bij voorkeur in een kist van van onbehandeld hout of riet. FOTO RENS HOOYENGA

soort waaruit manillahennep gewonnen wordt.

Met manillahennep is het goed vlechten, weet Henk Boerland uit Dieverbrug. Al tientallen jaren importeert hij de kisten uit Indonesië. Hij ontwerpt ze zelf en laat ze daar maken.

Waren zijn pitrieten grafkisten toen hij ermee begon nog een bezienwaardigheid, de laatste jaren wordt natuurbegraven steeds populairder en ook bij ‘gewone’ begraafplaatsen kiezen steeds meer mensen voor zijn kisten. Helemaal duurzaam, nergens mee behandeld, volledig afbreekbaar. Hij verkoopt er zo’n 1100 per jaar.

Ab van Middelkoop, initiatiefnemer van de natuurbegraafplaats,

Om eenwording met de natuur is het de Postma’s niet per se te doen

krijgt gedurende de open dag zes reserveringen van bezoekers binnen die ter plekke hun laatste rustplaats aanwijzen.

Vlak voor de officiële openingshandeling mag Hans Kemperman - anatoom en grafruimer - wat vertellen over wat er nu precies gebeurt, onder de grond. Want natuurbegraafplaats of zerkengalerij; het ontbindingsproces onder de grond is

overall even meedogenloos.

Alhoewel. Kemperman zegt „geschokt” te zijn over de uitvaartwereld. „Met allerlei nieuwe technieken probeert men overledenen steeds langer goed te houden. Er wordt heel wat kunst- en vliegwerk uitgehaald om lijken te conserveren.”

Zoals het hier in Nieuwehorne gaat, stelt Kemperman, zo hoort het. De grond in en de natuur kan zijn werk doen zonder op allerlei conserverende chemicaliën te stuiten.

Zeven mensen liggen er al begraven op de Natuurbegraafplaats Fryslân; er is plek voor 1200 lichamen. Van Middelkoop heeft al 100 reserveringen staan.

Pieter en Grietje Postma uit Swif-

terbant hebben ook al een plekje gereserveerd. „Daar, bij die boom”, wijst Pieter Postma aan.

Om eenwording met de natuur is het het echtpaar Postma niet per se te doen, al is dat een mooie bijkomstigheid. Nee, de Postma’s waren vooral op zoek naar een graf waarbij ze hun nageslacht niet zouden belasten met wekelijks zerken poetsen of een ongemakkelijke grafruiming, na een jaar of vijftientig.

„Hier mag je altijd blijven liggen”, zegt Grietje Postma. Ze zijn ver van huis vandaag: dichterbij Swifterbant vind je nu eenmaal geen natuurbegraafplaats. Ze keken ook wel even in Drenthe, op natuurbegraafplaats Hillig Meer. „Maar die is veel duurder.”